

Vrijwilliger Marian Peterse

‘Je laadt elke week toch even op’

In de nieuwe rubriek *Groene Gast* zetten we graag een natuurliefhebber in het zonnetje. Iemand die zich inzet voor natuur en wiens passie gedeeld mag worden. Maak kennis met de eerste Groene Gast: Marian Peterse.

Op een zomerse herfstdag ga ik langs bij Marian Peterse in Utrecht. Marian is bijzonder voor ons, want ze telt al 31 jaar vlinders en al 22 jaar libellen. Vlinders vanaf 1992 bij Driebergen en daarna in de Gagelpolder; libellen vanaf

2000 in de Westbroekse Zodden en vanaf 2014 bij een sloot bij haar vlinderroute in de Gagelpolder. Destijds zat de sloot vol krabbenscheer, en vlogen er groene glazenmaker en gevlekte witsnuitlibel. Nu zijn die weg en de krabbenscheer is aan het kwijnen. De Gagelpolder is wel nog een prachtig gebied. Marian wijst: daar verderop zit soms een purperreiger – even later zien we die inderdaad opvliegen.

Marian is van oorsprong musicoloog, maar de natuur is haar tweede grote liefde. Ze houdt vooral van insecten.

“Ik ben aangestoken door een kinderloze tante die mij altijd mee naar buiten nam. Dat vond ik heerlijk.”

Ze is een tijd stadsvogeladviseur geweest. Met behulp van haar vriendin en de libellengids heeft ze zich de soorten eigen gemaakt.

Marian herinnert zich nog mooie momenten van haar telrondes. Een keer tijdens het tellen had een zwaan zich voor het hek geposteerd waar haar fiets stond, in dreigende houding, terwijl zijn familie in de sloot zwom. De zwanen vermijden zou voor een flinke omweg zorgen. Uiteindelijk rende “pa” zwaan op wat schapen af en was de familie verder gezwommen, zodat Marian alsnog naar haar fiets kon komen. Later op haar telronde sprong een reetje

voor haar neus weg. Toen ze doorliep bleek het iets verderop in de vegetatie weggekropen te zijn – maar met een zichtbaar kontje: “Als ik jou niet zie, zie jij mij ook niet.”

Ik vraag Marian wat ze zou willen meegeven aan mensen die misschien willen tellen. Marian: “Wat zo fijn is aan het tellen: je wordt er blij van om in het groen te lopen, in je eentje in de natuur te zijn en dan ook nog nuttig bezig te zijn.”

“Je laadt elke week toch even op, je bent alles kwijt waar je je druk over maakte.”

Marian vervolgt: “Je ziet zelf de hele geschiedenis van zo’n route, qua soorten vlinders en libellen, maar ook qua planten en waterkwaliteit. Je bent vaker in de gebieden en kan zo de ogen zijn voor de boswachters. Het geeft voldoening als beheersuggesties worden meegenomen.”

Marian heeft in haar gebied de bruine winterjuffer zien toenemen en op de vlinderroute de klokjesgentiaan en de rietorchis. Toen Marian begon vloog de argusvlinder nog volop, nu is hij verdwenen op de route. Na het klein geaderd witje is het groentje de meest voorkomende vlinder, maar de aantallen nemen flink af. Ook de totale aantallen vlinders zijn flink afgenomen, waar in 2000 nog 600 vlinders per jaar werden gezien waren dat er vorig jaar maar 143.

Marian is nog maar net officieel met pensioen, dus ze kan nog jaren doortellen! ●

Tekst en foto's:
José Kok
De Vlinderstichting

Een stukje van de libellenroute van Marian.